РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

7 юни 2007 година *

По дело C-50/06

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 31 януари 2006 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-жа M. Condou-Durande и г-н R. Troosters, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа H. G. Sevenster и г-н M. de Grave, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: нидерландски.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. M. Rosas (докладчик), председател на състава, г-н J. Klučka, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-жа P. Lindh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като прилага спрямо гражданите на Съюза не Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 година за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ L 56, 1964 г., стр. 850), а общо

законодателство за чужденците, което допуска установяване на системна и автоматична връзка между осъждането за престъпление и мярка за извеждане извън територията, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по тази директива.

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 Член 18, параграф 1 ЕО предвижда, че всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите-членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договора за ЕО, и на мерките, приети за неговото осъществяване.

3 По смисъла на член 1 от Директива 64/221 същата се прилага към всеки гражданин на държава-членка, който пребивава или пътува към друга държава-членка на Общността както за да упражнява дейност като нает лице, така и като самостоятелно зает лице или като получател на услуги. Разпоредбите на директивата се прилагат също по отношение на съпруга или съпругата и членовете на семейството, които отговарят на условията по регламентите и директивите, приети в тази област в изпълнение на Договора.

4 Директива 64/221 засяга съгласно член 2 мерките относно влизането на територията, издаването или подновяването на разрешения за пребиваване, или относно извеждането извън територията, предприети от държавите-членки по съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

5 Съгласно член 3, параграфи 1 и 2 от тази директива:

„1. Мерките, предприети във връзка с обществения ред или обществената сигурност, трябва да се основават изключително върху личното поведение на съответния индивид.

2. Само по себе си наличието на предишни осъждания за престъпления не може да представлява основание за автоматично предприемане на такива мерки." [неофициален превод]

6 Съгласно член 8 от Директива 64/221 заинтересованото лице трябва да има възможност да използва същите правни средства за защита срещу решение за влизане или за отказ да се издаде или поднови разрешение за пребиваване, или за извеждане извън територията, с които гражданите на въпросната държава разполагат по отношение на административните актове.

7 Член 9 от същата директива има за предмет осигуряване на минимални процесуални гаранции на гражданите на държавите-членки, по отношение на които е издадено решение за отказ да се издаде или да се поднови разрешение за пребиваване или за които има решение за извеждане извън територията.

Национална правна уредба

8 Член 1 от Закона за чужденците (Vreemdelingenwet) от 23 ноември 2000 г. (Stb. 2000, № 495) предвижда:

„По смисъла на този закон и разпоредбите, които се основават на него

[...]

д) граждани на Общността са:

1. Гражданите на държави-членки на Европейския съюз, които по силата на Договора за създаване на Европейската общност имат право да влизат на територията на друга държава-членка и да пребивават в нея;

2. Членовете на семейството на лицата, посочени в точка 1, които са граждани на трета държава и които по силата на решение, взето за прилагането на Договора за създаване на Европейската Общност, имат право да влизат на територията на държава-членка и да пребивават в нея;

[...]

м) чужденец е:

всяко лице, което не притежава нидерландско гражданство и което по силата на закона не може да се разглежда като нидерландец."

9 Член 8, буква д) от същия закон гласи, че чужденец пребивава законно в Нидерландия като гражданин на Общността само доколкото пребиваването му се основава на норма, приета по силата на Договора или на Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3).

10 Член 63 от Закона за чужденците предвижда, че чужденец, който не пребивава законно в Нидерландия и който не е напуснал по собствена инициатива тази страна в предвидения от закона срок, може да бъде експулсиран по силата на член 27, параграф 1, буква б) или на член 45, параграф 1, буква б) от същия закон.

11 Съгласно член 67 от същия закон:

„1. Чужденец може да бъде обявен от министъра за нежелан:

а) ако не пребивава законно в Нидерландия и многократно е извършвал нарушения, наказуеми по силата на настоящия закон;

б) ако е осъден с влязло в сила решение за престъпления, наказуеми с лишаване от свобода от три или повече години или за които му е била наложена мярка по член 37a от Wetboek van Strafrecht;

в) ако представлява опасност за обществения ред и националната сигурност и ако не пребивава законно в Нидерландия по смисъла на член 8, букви а) до д), както и л);

г) по силата на договор или

д) в интерес на международните отношения на Нидерландия.

[...]

3. В отклонение от член 8 обявеният за нежелан чужденец не може да пребивава законно [в Нидерландия].“

12 Този член в основни линии възпроизвежда член 21 от Закона за чужденците от 1965 г., на който се позовава Комисията в исковата си молба.

13 Член 1:5, параграф 1 от Наредбата за чужденците (Vreemdelingenbesluit) от 23 ноември 2000 г. (Stb. 2000, № 497) е със следната редакция:

„Във връзка с решение по възражение или жалба срещу административен акт министърът получава становище на Съвещателния комитет по въпросите на чужденците [...], ако обжалваното решение отказва достъп до Нидерландия на гражданин на Общността, ако се установи, че не пребивава законно в тази страна по смисъла на член 8, буква д) от Закона или ако законното пребиваване е прекратено по съображения, свързани с опасност за обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве по смисъла на Директива 64/221 [...]“

14 Член 8:13 от тази наредба гласи:

„1. Не може да се пристъпи към експулсиране на гражданин на Общността, докато не бъде изяснено, че лицето не притежава право на пребиваване или че правото му на пребиваване е изтекло.

2. Чужденец, който е гражданин на държава, която е страна по Договора за създаване на Европейската общност или на Споразумението за Европейското икономическо пространство, или членовете на неговото семейство, които не се ползват от право на пребиваване като граждани на Общността, или срокът на чието право на пребиваване е изтекъл, се експулсират само след като им бъде предоставен минимален срок от четири седмици, за да напуснат Нидерландия и да отидат в друга държава, достъпът до която им е гарантиран.

3. Не се пристъпва към експулсиране на посочения в параграф 2 чужденец, докато не бъде взето решение по възражението на последния, подадено срещу решението по параграф 2 в определения за това срок.

4. В спешни случаи параграфи 2 и 3 могат да не се прилагат."

15 Точка B10/7.3.2 от Циркулярното писмо за чужденците (Vreemdelingencirculaire, Stcrt. 2000, № 64, стр. 17) гласи, че гражданите на Съюза, както и членовете на техните семейства, които пребивават законно в Нидерландия, могат да бъдат експулсирани само от министъра (член 63, параграф 2 от Закона за чужденците). Във връзка с това следва да се имат предвид гаранциите, предвидени в членове 1:5 и 8:13 от Наредбата за чужденците. За разлика от това съгласно точка B10/7.3.1 от посоченото циркулярно писмо, по отношение на гражданите и членовете на техните семейства, които не пребивават или вече не пребивават законно в тази държава по силата на общностното право или на която и да е друга правна норма, следва да се прилагат общите правила, свързани с напускането на страната и експулсирането, а именно членове 61—65 от Закона за чужденците.

16 Законът за чужденците, Наредбата за чужденците и Циркулярното писмо за чужденците влизат в сила на 1 април 2001 г.

Досъдебна процедура

17 Редица граждани на Съюза, които са осъдени на лишаване от свобода в Нидерландия, повдигат оплаквания пред Комисията срещу мерките, взети спрямо тях от нидерландските власти, с които те са обявени за нежелани по съображения, свързани с обществения ред. След проучване на тези жалби Комисията решава, че общото нидерландско законодателство за чужденците, което се прилага и към гражданите на другите държави-членки, не е в съответствие с Директива 64/221 по отношение на гражданите на Съюза, доколкото позволява установяване на системна и автоматична връзка между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията. В резултат от това на 19 декември 2002 г. Комисията изпраща на Кралство Нидерландия официално уведомително писмо с покана да изложи своите съображения.

18 В отговора си от 6 март 2003 г. нидерландското правителство оспорва твърдението на Комисията за нарушение. Гражданите на Съюза, които не се ползват от право на пребиваване по силата на общностните разпоредби, не попадат в приложното поле на Директива 64/221. В подобна хипотеза спрямо тях се прилагат съответните национални разпоредби. Такъв би бил по-специално случаят на граждани на други държави-членки, които не доказват гражданството си с валидни паспорт или лична карта. Същото се отнася и за граждани на други държави-членки, които са ползвали социални помощи в Нидерландия, каквито са оплакващите се лица, тъй като това обстоятелство води до автоматично загубване на правото на пребиваване.

19 Освен това нидерландското правителство поддържа, че националните власти не са длъжни да изведат извън територията чужденец, който е бил осъден за престъпление, а имат право на преценка, позволяващо баланс на съответните интереси. Семейното положение на засегнатото лице се разглежда преди да се издаде заповедта за експулсиране.

20 Тъй като не намира този отговор за убедителен, на 9 юли 2004 г. Комисията изпраща на Кралство Нидерландия мотивирано становище, в което отново излага посоченото в официалното уведомително писмо твърдение за нарушение и го приканва в двумесечен срок от датата на уведомяване да предприеме необходимите мерки за съобразяване със споменатото становище.

21 След като нидерландското правителство отговаря на мотивираното становище на 24 септември 2004 г., поддържайки като цяло предходната си позиция, Комисията решава да предяви настоящия иск.

По иска

По допустимостта

22 В писмената си защита Кралство Нидерландия повдига възражение за недопустимост, основано на разширяването на предмета на иска.

23 Според нидерландското правителство в официалното уведомително писмо от 19 декември 2002 г. и в мотивираното становище от 9 юли 2004 г. Комисията го упреква единствено за прилагането спрямо гражданите на Съюза не на разпоредбите на Директива 64/221, а на общата правна уредба относно чужденците, която позволява установяване на системна и автоматична връзка между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията. За разлика от това в исковата си молба Комисията поддържа общо, че посоченото законодателство не е в съответствие с общностното право, тъй като не прави разлика между, от една страна, чужденците въобще и от друга страна, гражданите на останалите държави-членки. Освен това тя упреква ответника, че не е транспонирал правилно Директива 64/221 в националния си правен ред.

24 В писмената си реплика Комисията потвърждава, че искът ѝ се отнася само до системната и автоматична връзка, която разглежданото законодателство позволява да се установи между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията по отношение на гражданите на Съюза.

25 Това твърдение се подкрепя от формулировката на исканията в първоначалната искова молба, с които Комисията иска от Съда да установи, че като прилага спрямо гражданите на Съюза не Директива 64/221, а обща правна уредба за чужденците, която позволява установяване на системна и автоматична връзка между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по тази директива.

26 При тези обстоятелства нидерландското правителство не може да възразява, че Комисията е разширила предмета на иска, определен в досъдебната процедура.

27 Следователно възражението за недопустимост трябва да се отхвърли.

По съществото на спора

28 Както бе посочено в точка 25 от настоящото решение, Комисията упреква Кралство Нидерландия, че не е изпълнило задълженията си по Директива 64/221, тъй като прилага спрямо гражданите на Съюза не разпоредбите на тази директива, а обща правна уредба за чужденците, която позволява да се установи системна и автоматична връзка между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията.

29 Комисията поддържа, че всеки гражданин на Съюза трябва да може да се ползва от материалните и процесуални гаранции, предвидени в Директива 64/221, независимо от това какво е неговото положение от гледна точка на правото на пребиваване. По силата на член 3 от нея експулсирането на такъв гражданин по съображения, свързани с обществения ред, трябва да се основава върху личното поведение на съответния индивид и само наличието на предишни осъждания за престъпления не би могло да представлява основание за извършването му. От постоянната съдебна практика следва, че държавите-членки могат да експулсират граждани на други държави-членки по тези съображения само ако заинтересованото лице представлява реална и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес.

30 Според Комисията Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по Директива 64/221, дори да се допусне, че нидерландското национално законодателство за чужденците не предвижда автоматизъм в областта на експулсирането и че в тази връзка се извършва баланс на съответните интереси. Не може да се изключи основаване от страна на националните власти върху презумпцията, че осъдените за престъпления чужденци трябва да бъдат експулсирани, освен при наличието на изключителни обстоятелства, които не допускат това.

31 Следователно, от една страна, трябва да се разгледа дали гражданите на Съюза могат да се ползват от гаранциите, предвидени в Директива 64/221, независимо от статута им на пребиваване и от друга страна, да се обсъди въпросът за твърдяната системна и автоматична връзка, която разглежданото законодателство позволява да се установи между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията.

32 Най-напред следва да се напомни, че статутът гражданин на Съюза е предвиден да бъде основен за гражданите на държавите-членки (Решение от 20 септември 2001 г. по дело Grzelczyk, C-184/99, Recueil, стр. I-6193, точки 30 и 31, както и Решение от 15 март 2005 г. по дело Bidar, C-209/03, Recueil, стр. I-2119, точка 31). Съгласно член 18, параграф 1 ЕО всеки гражданин на Съюза има право свободно да се придвижва и да пребивава на територията на държавите-членки. Гражданин на държава-членка, който не разполага с право

на пребиваване в приемащата държава-членка по силата на други разпоредби на Договора или на мерките, приети за неговото осъществяване, може, като се позовава само на качеството си на гражданин на Съюза, да се ползва от право на пребиваване в тази държава-членка на основание на прякото прилагане на този член (вж. в този смисъл Решение от 17 септември 2002 г. по дело Baumbast и R, C-413/99, Recueil, стр. I-7091, точка 84 и Решение от 7 септември 2004 г. по дело Trojani, C-456/02, Recueil, стр. I-7573, точка 31).

33 Това право обаче не е безусловно. Член 18, параграф 1 ЕО предвижда, че то е признато само при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договора, и в мерките, приети за неговото осъществяване (вж. по-специално Решение по дело Trojani, посочено по-горе, точки 31 и 32, както и Решение от 18 юли 2006 г. по дело De Cuyper, C-406/04, Recueil, стр. I-6947, точка 36).

34 Измежду ограниченията и условията, предвидени или допустими съгласно общностното право, Директива 64/221 допуска държавите-членки да експулсират от своята територия гражданите на други държави-членки по съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, при спазване на предвидените от тази директива материални и процесуални гаранции и на общите принципи на общностното право (вж. в този смисъл Решение от 25 юли 2002 г. по дело MRAX, C-459/99, Recueil, стр. I-6591, точки 61 и 62, както и Решение от 31 януари 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-503/03, Recueil, стр. I-1097, точки 43 и 44).

35 Както следва от съдебната практика, предвидените от Директива 64/221 гаранции изискват разширително тълкуване, що се отнася до действието им по отношение на лицата (вж. в този смисъл Решение по дело MRAX, посочено по-горе, точка 101). Държавите-членки трябва да вземат всички мерки, за да осигурят на всеки гражданин на друга държава-членка, засегнат от решение за извеждане извън територията, защитата, която му предоставят разпоредбите на тази директива (вж. в този смисъл Решение от 2 юни 2005 г. по дело Dörr и Ünal, C-136/03, Recueil, стр. I-4759, точка 49). Отнемането на възможността гражданите на Съюза, които не пребивават законно на територията на приемащата държава-членка, да се ползват от тези материални и процесуални гаранции би ги лишило от тяхното основно полезно действие.

36 Това тълкуване се подкрепя от Решение по дело MRAX, посочено по-горе, в което Съдът счита, че гражданин на трета държава, който е член на семейството на гражданин на Общността, но не отговаря на условията за законно пребиваване, трябва да може да се позовава на процесуалните гаранции, предвидени в Директива 64/221.

37 Поради това следва да се констатира, че тълкуване, според което разпоредбите на Директива 64/221 се прилагат само спрямо граждани на Съюза, които пребивават законно на територията на приемащата държава-членка, не е в съответствие с общностното право.

38 По-нататък, що се отнася до системната и автоматична връзка, която общото нидерландско законодателство за чужденците позволява да се установи по отношение на гражданите на Съюза между, от една страна, осъждане за престъпление и от друга страна, мярка за извеждане извън територията им, следва да се отбележи, че по силата на член 67 от Закона за чужденците, във връзка с член 1, буква м) от същия закон, чужденец, т.е. всяко лице, което не притежава нидерландско гражданство, може да бъде обявен за нежелан от компетентните нидерландски власти именно ако е осъден с влязло в сила решение за престъпления, наказуеми с лишаване от свобода от три или повече години.

39 Макар и че съгласно възприетото в Циркулярното писмо за чужденците тълкуване разглежданото законодателство изисква да се вземат предвид гаранциите, предвидени в членове 1:5 и 8:13 от Наредбата за чужденците, факт е, че по отношение на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства това правило се отнася само за лицата, които пребивават законно в Нидерландия.

40 Тъй като Директива 64/221 се прилага и за граждани на Съюза, които не пребивават законно на територията на приемащата държава-членка, такова лице може да бъде експулсирано по съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, само в точно определени в директивата случаи.

41 Съгласно член 3, параграф 1 от Директива 64/221 мерките, предприети във връзка с обществения ред или обществената сигурност, трябва да се основават изключително върху личното поведение на съответния индивид. Параграф 2 от този член пояснява, че само по себе си наличието на предишни осъждания за престъпления не може да представлява основание за автоматично предприемане на такива мерки. В този смисъл предишно осъждане може да се приеме за основание само доколкото обстоятелствата, които са довели до осъждането, показват наличие на лично поведение, представляващо действителна заплаха за обществения ред (вж. по-специално Решение от 27 октомври 1977 г. по дело Bouchereau, 30/77, Recueil, стр. 1999, точка 28, Решение от 19 януари 1999 г. по дело Calfa, C-348/96, Recueil, стр. I-11, точка 24, Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 44 и Решение от 27 април 2006 г. по дело Комисия/Германия, C-441/02, Recueil, стр. I-3449, точка 33).

42 Съдът винаги подчертава, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите-членки (Решение от 28 октомври 1975 г. по дело Rutili, 36/75, Recueil, стр. 1219, точка 27, Решение по дело Bouchereau, посочено по-горе, точка 33, Решение по дело Calfa, посочено по-горе, точка 23, Решение от 29 април 2004 г. по дело Orfanopoulos и Oliveri, C-482/01 и C-493/01, Recueil, стр. I-5257, точки 64 и 65, Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 45 и Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 34).

43 Съгласно установената съдебна практика използването от националните власти на понятието „обществен ред“ във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона (Решение по дело Rutili, посочено по-горе, точка 28, Решение по дело Bouchereau, посочено по-горе, точка 35, Решение по дело Orfanopoulos и Oliveri, посочено по-горе, точка 66, Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 46 и Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 35).

44 Според Съда общностното право също не допуска наличието на национални разпоредби, основани върху презумпцията, че гражданите на други държави-членки, на които е наложено наказание за определени престъпления, трябва да бъдат експулсирани (вж. Решение по дело Orfanopoulos и Oliveri, посочено по-горе, точка 93).

45 Дори в настоящия случай да не се установи съществуването в общото нидерландско законодателство за чужденците на абсолютен автоматизъм между, от една страна, осъждане за престъпления и от друга, мярка за извеждане извън територията, все пак това законодателство позволява експулсиране от територията на Кралство Нидерландия на граждани на Съюза, които са осъдени за престъпления, без прилагане на предвидените от Директива 64/221 материални и процесуални гаранции. Всъщност независимо от отчитането на съображения от семеен характер, не е изключено решение за експулсиране по отношение на такова лице да бъде постановено, без да се държи сметка нито за личното му поведение, нито дали съществува или не действителна и достатъчно сериозна опасност за обществения ред.

46 В този смисъл следва да се констатира, че общото нидерландско законодателство за чужденците позволява установяване на системна и автоматична връзка между осъждане за престъпления и мярка за извеждане извън територията по отношение на граждани на Съюза.

47 В заключение на писмената си защита нидерландското правителство посочва, че е преразгледало позицията си в светлината на последващата практика на Съда. То признава, че всички граждани на Съюза попадат в приложното поле на Директива 64/221 и трябва да могат да се ползват от установените от нея материални и процесуални гаранции. Според това правителство националната правна уредба трябва да бъде приведена в съответствие с общностното право при транспониране в националния правен ред на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77, поправена ОВ L 229, стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

48 Във връзка с това е достатъчно да се напомни, че наличието на неизпълнение трябва да се прецени с оглед на положението на държавата-членка към

момента на изтичане на срока, даден в мотивираното становище, и че последващите изменения не се вземат предвид от Съда (вж. по-специално Решение от 27 ноември 1990 г. по дело Комисия/Гърция, C-200/88, Recueil, стр. I-4299, точка 13, Решение от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Гърция, C-22/04, непубликувано в Recueil, точка 19 и Решение от 14 юли 2005 г. по дело Комисия/Германия, C-433/03, Recueil, стр. I-6985, точка 32).

49 В настоящия случай обаче е безспорно, че към момента на изтичане на срока, даден в мотивираното становище, Кралство Нидерландия не е предприело мерките, необходими за преустановяване на твърдяното неизпълнение.

50 С оглед на посочените съображения, предявеният от Комисията иск е основателен.

51 В резултат на това следва да се констатира, че като прилага спрямо гражданите на Съюза не Директива 64/221, а общо законодателство за чужденците, което допуска установяване на системна и автоматична връзка между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по тази директива.

По съдебните разноски

52 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Кралство Нидерландия и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Като прилага спрямо гражданите на Съюза не Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 година за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве, а общо законодателство за чужденците, което допуска установяване на системна и автоматична връзка между осъждане за престъпление и мярка за извеждане извън територията, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по тази директива.**

2) **Осъжда Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски.**

Подписи